

• Необмежений доступ до інформації. Англійська мова – це міжнародний засіб спілкування, тому що саме нею проходить більшість міжнародних конференцій, форумів, семінарів, видається величезна кількість технічної та наукової літератури.

• Задоволення власних амбіцій і прагнення до саморозвитку. Успішне освоєння англійської мови – це можливість продемонструвати наполегливість у досягненні поставленої мети, а також власні інтелектуальні здібності. Вивчення будь-якої мови є й чудовою тренуванням пам'яті, що в подальшому дозволяє легше засвоювати будь-який матеріал.

• Відсутність мовного бар'єра під час подорожей, адже англійську в якості рідної використовують понад 400 млн осіб, ще близько 1 млрд вільно нею розмовляють.

Очевидно, що вивчення іноземної мови дуже важливе для сучасного суспільства, зокрема для сучасного студентства, бо воно дає змогу розвивати навички комунікації, покращувати пам'ять, самодисципліну, допомагає побороти страх помилок. А гарне володіння мовою міжнародного спілкування підвищує конкурентоспроможність молоді на глобальному ринку праці та у інших сферах діяльності людини.

Федорова М.О.

канд. іст. наук, доц. Гончарова О. С.

Харківський національний педагогічний університет ім. Г. С. Сковороди

ОСТАННІ РОКИ ЖИТТЯ ТА ДІЯЛЬНОСТІ М. ХВИЛЬОВОГО

У березні-квітні 1930 року в залі Харківської опери відбувається показовий процес у справі сфабрикованої чекістами «Спілки визволення України» (СВУ). Судили 45 представників української інтелігенції, які нібито прагнули повалити більшовицький режим в Україні, відродити УНР і продатися «інтервентам». Поза сумнівом, Хвильовому була зрозумілою абсурдність обвинувачень і абсурдність суду. Проте саме йому влада запропонувала написати матеріал із засудженням СВУ, і він не зміг відмовитись. У газеті «Харківський пролетар» 16, 21 і 25 березня 1930 року він друкує дві статті у зв'язку із процесом, достатньо брутално лає та викриває С. Єфремова й інших. Проте це ще було не все. У першій своїй публікації Хвильовий оголошує пошук «штабного підголоску єфремовщини», тобто... «хвильовізму»: «Саме хвильовізмові ми в ці дні не хочемо дати просочити крізь кільце обурення робітничо-селянських мас». Таке «покаяння» Миколи Хвильового дало підстави для С. Косіора на XI з'їзді КП(б)У (червень 1930 р.) заявити наступне: «В боротьбі, що розгорнулася перед XI з'їздом з шумськизмом і хвильовізмом, партія цілком перемогла. Ми до кінця розгромили ухильників, завдали їм нищивного удару... Тут же мушу сказати, що час вже припинити цькування тов. Хвильового за його старі гріхи, що роблять досі деякі наші гарячі, дуже

принципові товариші. Оскільки Хвильовий відверто визнав свої помилки і не повторює їх, то абсолютно недопустиме яке б то не було цькування».

Однак навіть заява керівника КП(б)У не допомогла Хвильовому, оскільки переслідування талановитого, безумовно чесного письменника було складовою частиною розпочатої Сталіним, Кагановичем, Молотовим та деякими іншими членами партійного керівництва боротьби проти так званого націоналістичного ухилу в лавах Компартії України, в результаті якої багато республіканських партійних працівників, представників творчої інтелігенції було заарештовано і звинувачено у націоналізмі, контрреволюційно-шкідницькій діяльності. Розкручування маховика сталінських репресій в Україні відбувалося на тлі знищення голодом українського селянства, котре впродовж багатьох століть було живильним джерелом існування українського етносу, його мови і самобутньої культури. Наприкінці квітня 1933 р., аби пересвідчитися у масштабах лиха, яке охопило Україну, Микола Хвильовий вирушає в одне із сіл Харківщини, судячи з усього, в Ново-Рублівку, де жила його мати. Перебування Миколи Хвильового в селі у пік голодомору розкрило перед його очима страшну картину страждань сільських жителів і настільки його вразило, що він не зміг пробути там запланований час і страшенно пригнічений повернувся до Харкова. Побачені на селі страждання, муки і смерть від голоду людей, помножені на шалене й огидне цькування М. Скрипника, кращої частини представників української творчої інтелігенції і його самого, остаточно надломили Миколу Хвильового.

Останньою краплею, що переповнила чашу його героїчного терпіння, став арешт 12 травня 1933 р. Михайла Ялового. У той же день, дізнавшись про цю подію, Микола Хвильовий, Григорій Епик і Микола Куліш зустрілися на квартирі у Олеся Досвітнього. Вони були глибоко обурені діями ДПУ, що забирало до в'язниці ні в чому не винних людей. Врешті, як свідчив через півроку у застінках ДПУ О. Досвітній, вони тішили себе тим, що це якесь непорозуміння, і збиралися наступного дня йти до ЦК КП(б)У для з'ясування обставин арешту М. Ялового. Але Микола Хвильовий не хотів чекати й одразу намагався телефоном зв'язатися із заступником начальника ДПУ УСРР Карлом Карлсоном. Його не з'єднали, і він обурений пішов додому, на думку О. Досвітнього, в дивно піднесеному стані. Там він також намагався телефонувати К. Карлсону, але дружина, Юлія Григорівна, відмовляла його від цього кроку, вважаючи за потрібне не турбувати одного із керівників ДПУ, тим більше, що подія була свіжа, мовляв, усе скоро з'ясується і заспокоїться.

Вранці М. Хвильовий зателефонував на квартиру О. Досвітнього і запросив на чай (жили вони в одному будинку). Досвітній нагадав, що вони збиралися йти до ЦК КП(б)У, на що Хвильовий відповів: «От і гаразд. Нап'ємося чаю й підемо». Коли О. Досвітній зайшов до квартири М. Хвильового, там уже знаходився М. Куліш, одягнутий, і, нібито передчуваючи трагедію, яка станеться через кілька хвилин, пропонував вийти на вулицю, подихати свіжим повітрям. Була вже 11 година ранку. О 13 год. 40 хв. прокурор

Харківської області Михайло Брон у квартирі М. Хвильового записував свідчення Юлії Григорівни Уманцевої по факту самогубства її чоловіка. Зокрема, вона сказала, що Хвильовий вийшов в іншу кімнату, почули постріл, прибігли – лежить. За словами Юлії Григорівни, її чоловік був глибоко приголомшений арештом М. Ялового, вважав, що це справа спекулянтів, які недавно прийшли в літературу і займаються цькуванням старої генерації письменників. Він увесь час переживав, що доля створеної ним колись літературної течії опинилася під загрозою. Перед смертю Микола Хвильовий написав два листи, в яких намагався пояснити свій вчинок. У першому листі, судячи з його змісту, він звертався до своїх однодумців та керівників партії, з чієї згоди і за потуранням яких було розв'язане шалене цькування найкращих українських письменників.

Отже, під тиском обставин приходять розчарування письменника в революційному романтизмі, усвідомлення того, що влада, яку породила ця революція, створила нестерпні умови для його життя та творчості. Проте для Хвильового існували воля та вибір, відповідальність і моральний вимір. Він не дав себе перетворити на слухняну жертву: Хвильовий сам поставив крапку у власній біографії своїм пострілом у скроню 13 травня 1933 року. Каталізаторами самогубства письменника також можна вважати події голодомору 1932-1933 рр., свідком яких він став, згортання політики українізації, арешти керівників партії українського походження, і, особливо, М. Ялового.

Феннич Х.В.

канд. іст.наук, доц. Кашаба О.Ю.

Українська-інженерно-педагогічна академія

НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ МАЙБУТНІХ СТУДЕНТІВ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ ОСВІТИ

"Не думайте, що ваша країна може зробити для вас,
думайте, що ви можете зробити для вашої країни".

Джон Кенеді

Сумні події українського сьогодення повністю змінили ставлення української молоді до країни та національних символів, національних традицій та духовних вірувань, історичного минулого та культурної спадщини країни.

Студенти - одні із найактивніших соціальних класів серед населення, що мають високий інтелектуальний потенціал, і є майбутньою культурною, політичною та діловою елітою України. Однак, сьогодні складна соціально-економічна ситуація в країні розчарувала молодь і стала серйозною перешкодою для національно-патріотичного виховання. Третина молодих людей не пов'язує своє майбутнє з Україною. Це не просто невизначеність з майбутньою професією, це безробіття молодих людей. Високий рівень